

Kiengesztelőds és gyógyulás mint ébrenlét és tisztánlátás

Eger, OLN, 2016.01.27.

Bükkszentkereszt

„Azok, akiket az Úr a *szemlélődő* életre hívott meg, naponta megújuló *örömmel* nyilvánítsák ki odaadásukat Istennek és *ünnepeljék* azt a szeretetet, amellyel az Atya szereti a világot, aki minket teremtett, megváltott, és *egyedül az ő irgalmából üdvözíteni fog*".

(TOR Reg. 3,9).

1. Irgalmas Isten **kezdeményezése** => **SZÍV** =>
hit => látás =>
2. mélyebb **belátás**: **Ki** az Úr, és ki vagyok én?
=> **bűn** belátása =>
3. **megtérés** => **bűnbánat** => megtisztulás =>
4. **megbocsátás** =>
5. **kiengesztelődés/kibékülés** => **gyógyulás** =>
EGÉSZ-ség/üdvösség/**színe**-látás.

...És ez a fenti 5 pont spirálszerű **mélyüléssel** ismétlődhet halálíg.

1.

Kezdetben volt... Isten irgalma! Ez a Teremtés Forrása – egyedül ebből élünk! „*Istent Fia halála kiengesztelte akkor, amikor még ellenségek voltunk*” (Róm 5,10) =>

A teremtésben levő kinyilatkoztatás és az Ige hallása **HIT**-re, **ÉBREDÉS**-re vezet (a mi teremtményi részünk már csak **következmény**, válasz!). Mivel találkoztam ezzel az irgalommal, az abszolút ingyenes megbocsátással => a hit **SZEM**-et ad a **látás**ra, megnyitja a szemet, felébreszt, beállítja a helyes **fókusz**t.

„Isten irgalmassága olyan konkrét valóság, mint egy atyáé és anyáé, akik szívük mélyéig megindulnak gyermekeikért. A bensőből fakad, melynek összetevői a gyöngédség és az együttérzés, az elnézés és a megbocsátás. Amikor Jézus látta az őt követő fáradt, kimerült, csalódott és gazdátlan sokaságot, a szíve mélyéből együtt érzett velük (vö. *Mt 9,36*). (Ferenc pápa: *Misericordiae Vultus* (Az Irgalmasság Arca) 6. 8.)

Irgalom => héberül rahamim

= anyaöl többes számban.

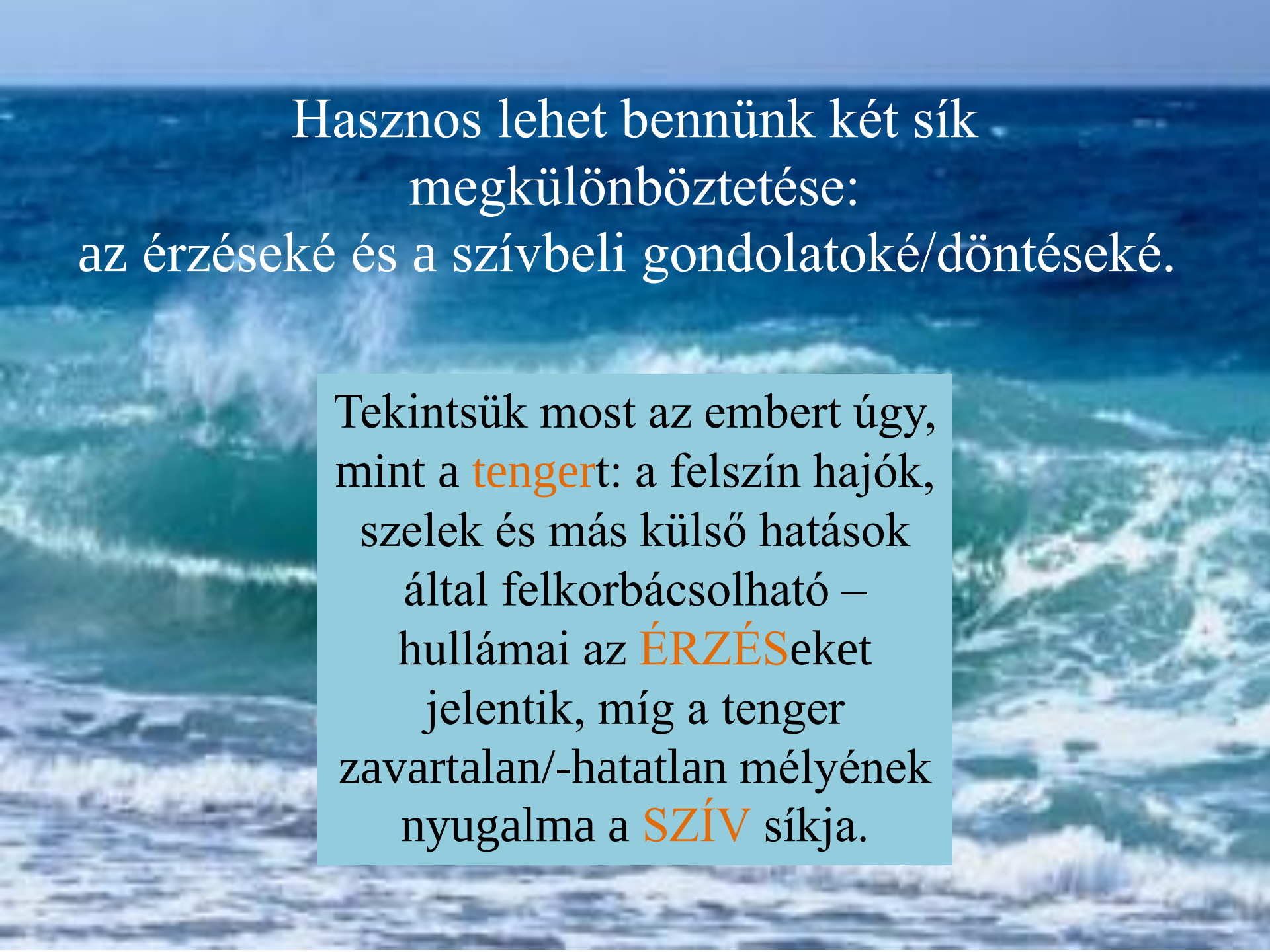
SZÍV

- ⇒ a Biblia érzések előidézésére szólítana fel, amikor SZÍVBŐL való megbocsátásra, hála, hitre, reményre, szeretetre (ellenségé is), bizalomra, örömmre, békességre, szabadságra, nyitottságra, elégedettségre, bátorságra, bizonyosságra hív?
- ⇒ Igaz, hogy mindegyik megjelenhet a **psziché** síkján is (érzésként), ám ezek elsősorban **spirituális** valóságok.

A **köznelvben** ezek általában érzéseknek felelnek meg, ezért jövünk zavarba, amikor Isten szava itt és most pl. kiengesztelődést kér tőlünk.

Isten azonban nem érzésre szólít fel, hanem **döntésre, elköteleződésre, felelősségvállalásra** hív.

Ez kihívás!

Hasznos lehet bennünk két sík
megkülönböztetése:
az érzéseké és a szívbeli gondolatoké/döntéseké.

Tekintsük most az embert úgy,
mint a **tengert**: a felszín hajók,
szelek és más külső hatások
által felkorbácsolható –
hullámai az **ÉRZÉ**Seket
jelentik, míg a tenger
zavartalan/-hatatlan mélyének
nyugalma a **SZÍV** síkja.

A szív köznapi szóhasználatunkban az érzelmi élethez kapcsolódik. A **Kinyilatkoztatás** szerint viszont a szív az ember tudatos, értelmes és szabad személyiségének a forrása, döntő választásainak helye. Az ember „benseje”, ahol felelősséget vállal, megnyílik Istennek, vagy bezárul előtte. Isten titokzatos cselekvésének a színtere. Mind az Ó-, mind az Újszövetség szerint az ember szívében **találkozik** Istennel.

Isten „*kifürkészi a tenger mélységét és az emberek szívét.*” (Sir 42,18) Az igét *készséges szívvel* kell befogadni (Lk8, 15), Istent *egész szívből* kell szeretni (Mt22, 37), testvérünknek *szívünk mélyéből* kell megbocsátani (Mt18, 35). A szívemben hozhatok élet-döntéseket, itt fakad az élethez való hozzáállásom, a hitvallásom.

Ferenc pápa bullájában az irgalmasságot alapvető törvénynek tartja, „amely minden ember **szív**ében ott lakik, aki őszintén **tekint** a testvérrre, akivel az élet útján találkozik.”

Ferenc pápa: Misericordiae Vultus (Az Irgalmasság Arca) 2.

XVI. Benedek pápa A hit kapuja c. apostoli levelében arra tanít, hogy a hit tartalmának ismerete nem elegendő, ha a **szívet** – a személy hiteles szentélyét – nem nyitja meg a kegyelem, amely **szemet ad** arra, hogy mélyre lásson és megértse, miről szól valójában Isten hirdetett szava.

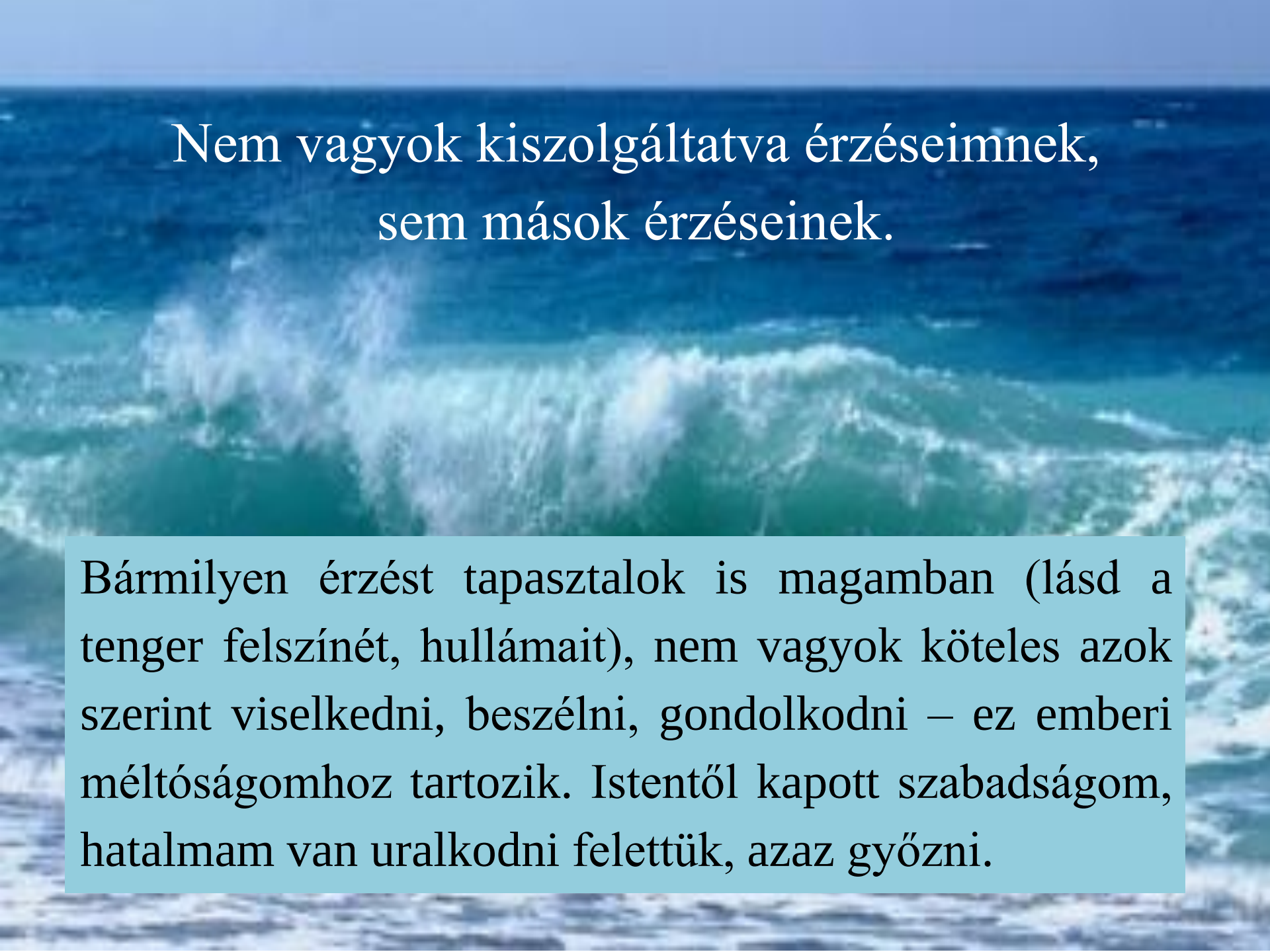
XVI. Benedek pápa a Porta fidei (A hit kapuja) c. apostoli levele 10.

A **kiengesztelődés** alapja **nem érzés**, hanem felébredés, látás és új belső hozzáállás. Azaz szívem döntései befolyásolják az érzelmi élet síkját is, kisugárzik oda az, ami a mélyben történik.

Ha rendszeres kis **hitvallásokkal** gyakorlom, hogy szívem bősége egyre inkább Jézus lehessen, akkor megszólalásaim és más megnyilvánulásaim ezt fogják tükrözni: „*a szív bőségéből szól a száj*”

(Lk 6, 45b)

Szív-ima jelentősége!

Nem vagyok kiszolgáltatva érzéseimnek,
sem mások érzéseinek.

Bármilyen érzést tapasztalok is magamban (lásd a tenger felszínét, hullámain), nem vagyok köteles azok szerint viselkedni, beszélni, gondolkodni – ez emberi méltóságomhoz tartozik. Istentől kapott szabadságom, hatalmam van uralkodni felettük, azaz győzni.

A helyzet nyitja (**KULCS**a) tehát nem kívül van, hanem belül. Istenre figyelek, Ő van a középpontban, nem a saját érzéseim.

Már **nem magamból** indulok ki („mindenki magából indul ki” alapon), hanem a kinyilatkoztató Istenből. A Nyolc Boldogság is erre tanít. „*Boldogok, akik sírnak... akik szomorúak... akik éhesek...*” (Mt5, 3-12).

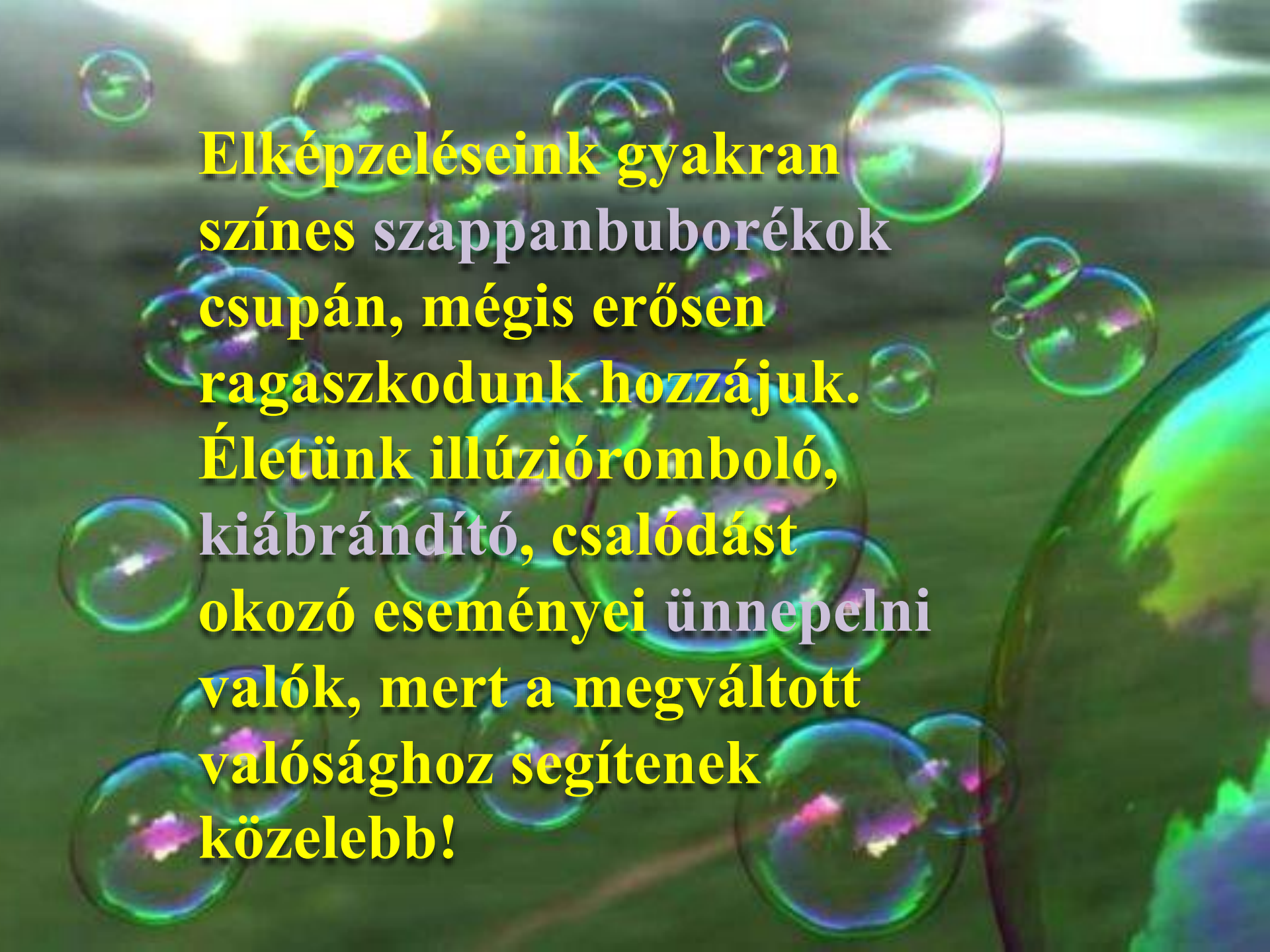
2. Mélyebb belátás

A szívem megszólítása után **mélyebb belátásra** jutok: **Ki** vagy Te, Uram, és ki vagyok én? (Assisi Szt. Ferenc) => jobban látom, hogy ki az Isten, és így belátom a hiányát is magamban és másban, a **bűnt** => „*Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök. De azt állítjátok: Látunk. Ezért megmarad bűnötök.*” (Jn 9,41)=> belátom, hogy nem látok.

Isten **fényében** rá**ébred**ek, hogy bűnös vagyok:
„Bűnöm előttem lebeg szüntelen” (Zsolt 51,5).
Rálátok arra is, hogy a bűnös saját bűnének
áldozata: beszorult egója magánzárkájába,
azaz szorult helyzetben van. *„Bizony, bizony,
mondom nektek: Mindaz, aki bűnt cselekszik,
szolga”* (Jn8, 34). Nem kell külön büntetni.
Részvétre szorul.

Aki lát, (azaz Isten és akinek Ő megadja), **az**
irgalmas, abban részvét **ébred.**

**Elképzeléseink gyakran
színes szappanbuborékok
csupán, mégis erősen
ragaszkodunk hozzájuk.
Életünk illúzióromboló,
kiábrándító, csalódást
okozó eseményei ünnepelni
valók, mert a megváltott
valósághoz segítenek
közelebb!**

Amit nézek/szemlélek, az **alakít** engem.

Isten-/ember- és önképem meghatározza életviteletem. Fontosak **külső-belső képeink**, képzeteink, emlékképeink!

Ferenc pápa szerint **állandóan szemlélnünk (!)** kell az irgalmasság misztériumát. Ez számunkra az öröm, a derűs nyugalom és a béke forrása.

Ferenc pápa: Misericordiae Vultus (Az Irgalmasság Arca) 2.

Az antik orvostudomány tudta, hogy nem élhetünk büntetlenül egy fedél alatt **negatív gondolatokkal**, mert azok **megbetegíthetnek** bennünket. Evagrius könyvet írt a betegítő gondolatokról. Leírja, hogyan teszi tehetetlenné, és gyengíti le testileg is az embert pl. az önsajnálát. Mindenekelőtt **be kell ismernünk** érzéseinket. Ha csupán elfojtjuk, lerakódnak a testben. Aki pl. a dühét **szemügyre veszi**, és megpróbál beleérezni, az már úgy fejezi ki magát, hogy azt a másik megértse. Át tud törni olyan érzésekhez, mint a szeretet és meghittség utáni vágyódás.

(vö. GRÜN, A., *Einreden*, EVAGRIOSZ, „Sur les pensées”)

Sokan betegszenek meg, mert félnek **határokat szabni** maguk körül. Pedig a gyűlölet érzésének pillanatnyi fellobbbanása hozzásegíthet, hogy végre megtegyem a szükséges lépést, hogy a másik hatalmából kiszabaduljak, megteremtsem a szükséges távolságot.

Nem vagyunk felelősek az érzések felmerüléséért bennünk, csak azért, **ahogyan bánunk** ezekkel.

Az **öröm** erőt ad, a tartósan nyomott hangulat viszont az élet vérszívója. A betegítő szomorúsággal szemben áll a **gyógyító és tisztító** hatású **bánat**, amelyben úgy viselem el magam, milyen vagyok, magányommal és csalódásaimmal együtt. A **zúgolódás**ban az ember olyan negatív beállítottságba lovallja bele magát, amely nem tud **kiengesztelődni a realitásokkal**, hanem ellenséges viszonyban él a valósággal, amely nem felel meg aktuális elképzeléseinek.

Az **árnyoldalaink** nem tagadhatók le büntetlenül. Újra meg újra jelentkeznek a legkülönfélébb módokon. Egyszer mások kemény **elítélése** által, máskor pedig a törvények és szabályok pedáns betartásával való **dicsekvés** által. Az ilyen embernek mindig **bűnbakra** van szüksége, hogy arra terhelje rá az árnyékát.

Az árnyoldal jelentkezésének másik módja a lelkesedés és depresszió közti szüntelen **ingadozás**. Képtelen elfogadni, ha üresnek érzi magát. Szinte szétszaggatja az **önvád**, mintha ez az érzés az ő hibája volna. Minthogy túlságosan **saját tökéletességére** alapoz, nem tudja megbocsátani magának hibáit.

Aki becsületes **önismerettel** közelít magához,
az belülről minden emberrel **szolidáris**. Ahhoz,
hogy életünk egészséges és eleven maradjon,
jó emberi kapcsolatokra van szükségünk. A
hitelesség /alázat/ az igazság vállalásának
bátorsága: hogy olyannak fogadjuk el
magunkat, amilyenek vagyunk, erősségeinkkel
és gyengéinkkel együtt.

„A *töredelmes*, alázatos szívet, Isten, nem veted meg.” (Zs 51, 19) Ez a megtört lélek a bűn *behegedt sebe*, fájdalmas *emléke*. Sok *érték* jöhet ki ebből. *Szt. Ágoston* vallomásaiban látjuk, ahogy fiatalkori ballépéseiből istendicséret lesz. Bűneink is *tanítanak*, mert bűneinkben éljük át leginkább Isten irgalmát.

_Boldogságom útjában állnak hamis elképzeléseim, torzított látásmódom => benne tart a félelmeimben, csalódottságomban:

- Arra figyelek, amim nincs
- A boldogságot a jövőben keresem
- A boldogságot a körülményeimtől teszem függővé, pedig az belül található.

A negatív programozottságom (bebeszélések, SZEMlélet) alól kell felszabadulnom. Az igazi gyógyszer mindig a Valósággal való kapcsolat. Általa szabad leszek a ragaszkodásaimtól, elvárásaimtól, az emberektől, és épp ezért alkalmasabbá válok szeretni őket.

3. Megtérés

=> „Az igazság *szabaddá tesz*” (Jn 8,32) => *bűnbánatot* ébreszt => megtisztulok => még tisztábban látom Isten szerelmes megbocsátását.

Ferenc pápa a keresztre szegezett Jézus szavait idézi: „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek!*” (Lk 23,34)

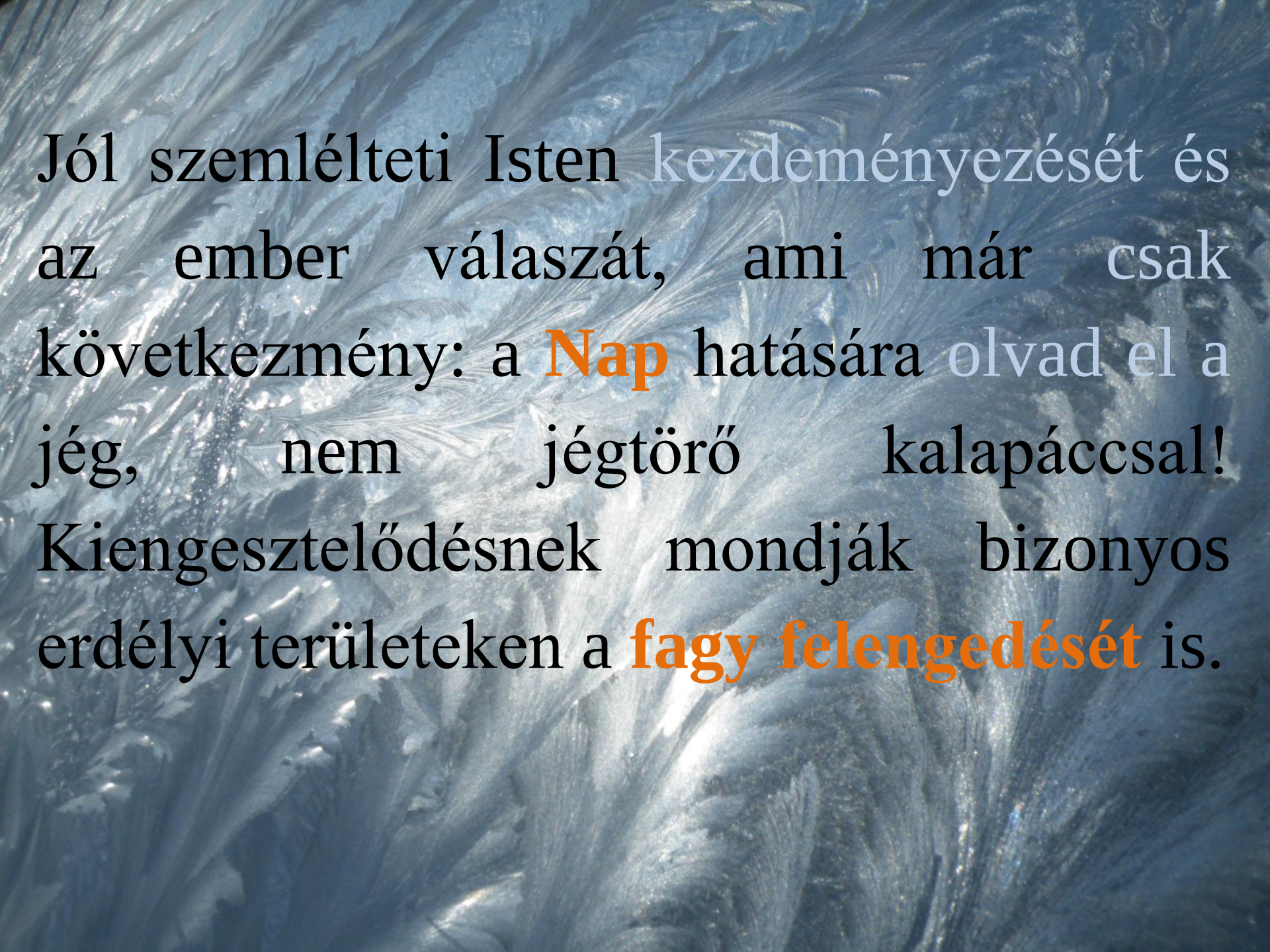
Istvánról is hasonlót hallunk: „*térdre esett, és hangosan felkiáltott: »Uram, ne ródd fel nekik bűnül!«*” (ApCsel 7,60).

De – feltehetnénk a kérdést – mire jó megbocsátani? Pál Isten kegyelméből és István megbocsátásából születik. Mi is Isten megbocsátásából születünk. Nemcsak a keresztségben, hanem valahányszor bocsánatot kapunk, a szívünk megújul, **újjászületik**. Ha fejlődni akarunk a hitben, mindenekelőtt **be kell fogadnunk** Isten bocsánatát, találkozoznunk kell az Atyával, aki kész megbocsátani mindent és mindig. Éppen a **megbocsátással gyógyul a szívünk** és éled fel szeretetünk!”

(Ferenc pápa Róma, 2015. december 26-án,
Szent István vértanú ünnepén)

Szt. Pál megtérése is folyamat, hullámmzásokkal:
„*semmivel sem maradok el a „fő-fő apostolok”
mögött*” (2Kor 12,11) – „*Én ugyanis az utolsó vagyok
az apostolok közt, s arra sem méltó, hogy
apostolnak hívjanak, hiszen üldöztem az Isten
egyházát.*” (1Kor 15,9) - „*a bűnösök közt az első én
vagyok*” (1Tim 1,15) – „*gyöngeségeimmel dicsekszem*”
(2Kor 11,30).

„*Azért jelentem meg neked, hogy szolgájává és
tanújává tegyelek azoknak a dolgoknak, amiket
láttál... a pogányokhoz küldlek, hogy megnyisd
szemüket.*” (ApCsel 26,16-18)

Jól szemlélteti Isten kezdeményezését és az ember választát, ami már csak következmény: a **Nap** hatására olvad el a jég, nem jégtörő kalapáccsal! Kiengesztelődésnek mondják bizonyos erdélyi területeken a **fagy felengedését** is.

Az éhes kutya nem ereszti el a **csontot**,

míg **színhúst** nem mutatok neki!

„Bocsánatot nyert sok bűne, mert nagyon szeretett. Akinek keveset bocsátanak meg, kevésbé szeret.” (Lk 7,47) A 2. mondatból következő helyesebb fordítás: Mivel sok bűne bocsánatot nyert, nagyon szeretett. Ez tehát következmény!

Isten a bocsánattal és a megváltással nem válaszol, hanem kezdeményez!

Így én nem azért változom meg, alakulok jobbra, HOGY szeressen Isten, hanem azért, MERT szeret. Következmény ez és nem feltétel.

„Életünk hangjait”, amelyek gyakran negatívak, evangéliummal „felül kell írunk”. Ebben nagy segítség a belső ima (szívima, Jézus-ima, sóhajima)

Pl. *Jézusom, bízom Benned!* (Fausztina nővértől)

Megtérés kérdése: **ki az igazi Alany** az életemben?
Ki a **Főszereplő**? Ld. Saul/Pál: levette az Úr a lábáról => kisegítette az „**ÉN** tökéletesen csinálom” hiúságából. Az életet nem „csinálnom” kell elsősorban, hanem **engedni** történni, kibontakozni; felfedezni, **ráébredni**, rácsodálkozni, **észrevenni** benne a valóságot és befogadni. Mert az élet VAN, ÉL! Ez a mi igazi aktivitásunk: engedni Istent Istennek lenni – bizalommal teret adva Neki.

„Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem.” (Gal 2,20)

4. Megbocsátás

Isten irgalma láttán megbocsátok

(ez az irgalmasság lelki cselekedetei közé tartozik!)

Ezt se púpnak adja az Úr: nem elég, hogy megbántottak, még bocsássak is meg... **Tehermentesítés** ez a javából, de ehhez látnom kell, mi-mindent **engedtek el nekem!**

Péter: »Uram! *Hányszor* vétkezhet ellenem a testvérem, hányszor kell megbocsátanom neki? Talán hétszer?« Jézus azt felelte neki: »Nem azt mondom, hogy hétszer, hanem hogy hetvenszer hétszer. (...) hasonlít a mennyek országa egy királyhoz, aki el akart számolni szolgálóival. Amikor elkezdte az elszámolást, odavitték hozzá az egyiket, aki *tízezer talentum*mal tartozott. Mivel nem volt miből megadnia, az úr megparancsolta, hogy adják el őt, a feleségét, a gyerekeit, és mindenét, amije csak van, és úgy fizessen. A szolga erre a földre hajolt, és leborulva kérte: 'Légy türelemmel irántam, és mindent megadok neked.' *Megegett a szíve* az úrnak a szolgán, elbocsátotta hát őt, és még az adósságot is elengedte neki.

Ez a szolga azonban, mihelyt kiment, találkozott egyik szolgatársával, aki tartozott neki **száz dénárral**. Megragadta őt, fojtogatta és követelte: 'Add meg, amivel tartozol.' A szolgatársa a földig hajolt, és kérlelte: 'Légy türelemmel irántam, és megadom neked.' Az azonban nem engedett, hanem elvitte és börtönbe vetette őt, amíg megadja a tartozását.

Amikor a szolga társai látták a történeteket, nagyon elszomorodtak. Elmentek és elbeszéltek uruknak mindent, ami történt. Akkor az úr magához hívta őt és azt mondta neki: 'Te gonosz szolga! Én az egész tartozást elengedtem neked, mert kértél engem. Nem kellett volna neked is **megkönyörülnöd** szolgatársadon, ahogy én is megkönyörültem rajtad?' És az úr haragjában átadta őt a kínzóknak, amíg csak meg nem adja egész tartozását. Így tesz majd mennyei Atyám is veletek, ha mindegyiktek **szívből meg nem bocsát** a testvérének.« (Mt 18, 21-35)

A **Miatyánk** középső mondata így is fordítható:
„És engedd el nekünk a mi adósságainkat, amint
mi is elengedtük a nekünk tartozóknak! (Mt 6,12)

A megbocsátás **akarati** síkon, döntéssel születik,
hiszen Isten kegyelméből **képes/szabad** vagyok
rá.

A megbocsátás **konkrétan** jelenti:

1) lemondok a bosszúról, 2) imádkozom érte,
jót kívánva neki 3) nem szakítom meg vele a
kapcsolatot.

Megbocsátani egy elkötelezett kapcsolatban azt jelenti, hogy annak ellenére, ami történt, és ami fáj, nálam az ajtó **nyitva** áll. Jóindulattal újrakezdünk, szeretetünk erősebb az akadályoknál. A megbocsátásnál **bennünk** megy végbe **változás**: saját megtörtségünk, gyengeségünk megtapasztalása talaján a vétkessel szemben megváltoznak gondolataink, magatartásunk és idővel érzelmeink is.

„Megbocsátani **nem** azt jelenti, hogy **elfelejtjük** a múltat. A megbocsátás a szeretet feltámadása, győzelme. Jézus végtelen **tapintattal** emeli vissza Pétert a szeretetkapcsolatukba. Péter pedig egy életen át prédikálni fogja a tagadását, a keserves sírását, és a Mester megbocsátását.” A bocsánat **nem** a **múltbeli** kapcsolat helyreállítása. A kapcsolat letisztul, és mélyebb lesz.

SZÉKELY, J., *Ki az igazi pásztor?* (Új Ember 2007. 04. 22.)

Az elkövetett igazságtalanságot a lehetőségekhez mérten **helyre** kell **hozni**. A megbocsátás **nem** is **mentegetés**, mert a vétkes emberi méltóságához tartozik szabadságának és felelősségének elismerése. Egy ember sem képes egyedül megbocsátani. „**Csak Isten** bocsáthatja meg a vétkeket.” (Lk5, 21) El kell rekesztenünk a **téves ösvényeket**: a rossz általánosítását, felnagyítását, a túlzott ostromozást és lebunkózást. Nem szabad a bűnöst azonosítani a bűnnel, és a vétség összetettségét sem hagyhatjuk figyelmen kívül.

(vö. DANNEELS, G. belga bíboros húsvéti körlevele, 1998. *A bocsánat /A megbocsátás: emberi erőfeszítés és az Isten ajándéka/* in *Bencés lelkiismereti füzetek* 28.)

„A fa gondozásáról gyümölcse tanúskodik, az ember *szívének gondolkodásáról* pedig a *beszéde*. Aki bosszút akar állni, az Úr áll bosszút rajta, és megtartja az ő bűneit is. Bocsáss meg társadnak, ha vét ellened, akkor te is, amikor könyörögsz, elnyered bűneid bocsánatát. Ember ember ellen haragot tart, és Istennél keres gyógyulást? (...) Gondolj a végső dolgokra, és szűnj meg gyűlölködni, (...) a halálra, s tarts ki parancsai mellett! Gondolj *Isten félelmére*, és ne tarts haragot társaddal, gondolj a Magasságbeli szövetségére, és *nézd el* társad tévedését! Tartózkodj a viszálytól, akkor kevesebb lesz a bűn. (Sir 27,30-28,7) =>

Ez az „elnézés” jó *fókusz => tiszta szív* = Isten és emberek felé fordított szív/tekintet => *tisztánlátás!*

„A közösség **szíve** a megbocsátás.

A megbocsátás saját megtörtségünk, **gyengeségünk megtapasztalásából** fakad. Védőfalakat építünk, és ha magunknál vagy másoknál hirtelen akarjuk lebontani a falakat, nagy bajt okozhatunk. Jézus legfontosabb ajándéka az emberiségnek, hogy megtanítsa megbocsátani.

Ez nem csupán érzelmi valóság, **intellektuális oldala** is van: **megérteni** a másik embert.”

(VANIER, J., *Közösség és megbocsátás*)

Gyakran nem bocsátjuk meg **önmagunknak**, ha olyan hibát követünk el, amely foltot ejt jó hírnevünkön. Nehezen fogadjuk el saját élettörténetünket. *Csak akkor gyógyulhatnak be sebeink, ha készek vagyunk kibékülni velük.* Akkor **igazgyöngyökké** változnak. Jung szerint ez az árnyékunkkal való kibékülés. Azzal, amit letagadtunk, és kizártunk az életünkéből, mert nem felelt meg az önmagunkról alkotott képnek. *„Ha a szívünk vádol is minket, Isten nagyobb a szívünkénél, és tud mindent.”* (1Jn3, 20) Ha nem békülünk ki életünk árnyékaival, meghasonlunk önmagunkkal, és megbetegszünk. Aki nem **néz szembe** saját árnyékával, az akaratlanul is másokra vetíti ki azt.

Sokszor a büntudat nem a valódi bűn jele, inkább a hiányzó **tisztánlátás** és sérült önbizalom kifejezése. Sokan azért érzik vétkesnek magukat, mert saját **felettes énjük vádolja** őket. Jung szerint a **gyónás** dönti le azt a falat, amely bennünket Istentől, önmagunktól és az emberektől elválaszt. A gyónás szentsége a kiengesztelődés ünnepe.” => A kiengesztelődés és gyógyulás annyira meghatározó a kis- és nagybetűs életünkre nézve, hogy szentség kapcsolódik hozzá: a gyógyulás egyik szentsége.

Anselm Grün OSB: Bocsáss meg magadnak! (Bencés lelkiismereti füzetek - 24)

„A megbocsátás **nem amnesztia** vagy elévülés. Ha csak azt lennénk hajlandók megbocsátani, ami megbocsáthatónak tűnik, akkor kiüresedne a megbocsátás eszméje. **Kizárólag Istennek áll módjában** a bűnök megbocsátása. A bűnbocsánat még nem simítja el automatikusan a bűn **társadalmi hatásait**. A bűnösnek fájdalommal teljes folyamat során **szembe kell néznie** bűnének következményeivel, és vezeckelnie kell értük. Ha a történelem horizontján ez már nem lehetséges, akkor a **halálon is túlnyúlik** az a folyamat, amelynek során az ember a többiekkel szembenézve rendezni tudja tulajdon bűntörténetét.

Jézus Krisztus a **feltétlen megbocsátás megtestesülése**. A **sebek** hozzátartoznak Krisztus megdicsőült testi állapotához is. A **stigmák** azonban nem terhelő bizonyítékok, hanem az üdvösség és a megbocsátás jelei.

_Nemcsak a **bűnösök** megváltatlanok mindaddig, míg nem részesülnek a felszabadító megbocsátásban, az **áldozatok** sem szabadulnak a létüket a bűnösökkel összefűző negatív kapcsolatból, ha megtagadják a megbocsátást. „Egyetlen helyzetben tekinthetünk csak az áldozatokra: Krisztussal együtt a kereszten függve. Nem létezik más **látószög**. Ha a hóhérokra nem **Krisztus szemével** tekintünk, magunk is hóhérrá leszünk” (Jean-Marie Lustiger). Lehet, hogy a **Lélek ellen** elkövetett **megbocsáthatatlan** bűn nem más, mint a megbocsátás lelkülete elleni bűn?

_A konkrétan megélt szabadságtörténet nem foszlik semmivé, hanem mintegy Káin-bélyegként metsződik bele a megdicsőült test állapotába – és nem felejtjük el, hogy Káin bélyege az **isteni védelem** jele, nem megalázó stigma volt (vö. Ter 4,15). Az emlékezet ekkor már nem a kiengesztelést elutasító személy éber meredtsége „az idők végezetéig”, hanem – a megbocsátás fényében – **megbékélt emlékezéssé** lényegülhet.

A bűnösöknek mindenképpen szembe kell nézniük áldozataikkal, és – átvitt értelemben – éppen ezt a **fájdalmas szembesülést** tekinthetnénk annak a **büntetésnek**, amelyet el kell szenvedniük, hiszen senki nem mérheti föl, micsoda mélységekbe kell alámerülniük ekkor.

(JAN-HEINER TÜCK: Megbocsátani a megbocsáthatatlant?)

5. Kiengesztelődés-gyógyulás

Kibékülök az életemmel => gyógyulok =>
kiegészülök=EGÉSZ-ség => BÉKE – harmónia...

A gyógyítás az Igében szinte mindig
az igehirdetés, tanítás kiegészítője.

Jung szerint gyógyítani annyi, mint **egésszé** tenni. **KiEGÉSZülünk** a **Szentlélek** által, a **Szentháromság bentlakásával**. (Németül pl. nagy a rokonság a heilen, heilig, das Heil = gyógyítani, szent és üdvösség kifejezések között)

A gyógyulásunk összefügg a **kapcsolat-rendszerünkkel** – Isten, mások, önmagunk szeretetével – annak egységével.

Ld. az Istennek tetsző böjt leírását:

„Íme, ez az a böjt, amely tetszik nekem: **Oldd le** a jogtalan bilincseket, oldozd meg az iga kötelékeit! **Bocsásd szabadon** az elnyomottakat, és minden igát törj össze! Íme, törd meg az **éhező**nek kenyeredet, és a bujdosó szegényeket vidd be házádba! Ha **mezítelent látsz**, takard be, és testvéred előtt ne zárkózz el! **(irgalmasság testi cselekedetei)** Akkor majd előtör, mint a hajnal, **világosságod**, és **sebed** gyorsan beheged; Akkor majd, ha szólítod, az Úr válaszol!’ (...) homályod olyan lesz, mint a déli verőfény. Az Úr vezet majd téged szüntelen, kopár vidéken is jóllakatja lelkedet, és csontjaidat megerősíti; olyan leszel, mint az öntözött kert.” (Iz58, 6-11)

Látható, hogy az egészség nem statikus, passzív állapot. Nem mindenki akar meggyógyulni, ezért érthető Jézus gyakori kérdése ezzel kapcsolatban. A gyógyulás ui. új életformát jelent: a begyakorlott, bevált szokások egy részét el kell engedni, nincs kifogás a rendszeres munkával szemben, és nem jár különleges bánásmód, sem sajnálat. Jézus tehát kéri a mi szabad hozzájárulásunkat a gyógyulásunkhoz.

Jó **odafigyelni** a testre és jelzéseire mint a lélek állapotának kifejezéseire. Teegen szerint a **betegséget** **nem ellenségnek** kellene **tekintenünk**, inkább barátnak, „aki olyasmire **tanít** minket, amit eddig nem tudtunk megérteni és megvalósítani”: hol az a terület, ahol nem bánok jól magammal?

A keresztények hitkrízise: a megtapasztalásainkat, érzéseinket, tudásunkat fölébe helyezzük Isten szavának. Az **Eucharishtiában gyógyulás** történik – „*csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem*” – magunkhoz vesszük a halhatatlanság eledelét és benne az örök életet. Jézusnál a gyógyulás mindig többet jelent, mint a tünetek megszűnését. A tíz leprás közül ebben az értelemben igazán csak egy gyógyul meg. Ahová Jézus belép, ott mindig gyógyulás történik.”

Isten sosem restaurál (visszaállít, helyreállít) csupán, hanem mindig teremtet, **újjáteremt**.

(Varga László: Eucharisztia – LGY)

„A megbocsátás az akarati síkon, a **gyógyulás** az **érzelmi síkon** történik.

Gyógyulásra van **szükségem**,

- ha az összetűzés hosszú ideig erősen befolyásol, ha gyakran feljön a seb,
- ha a konfliktus miatt zárkózottabb lettem, ha sajnálom magam, ha ezek a fájdalmaim rossz irányban befolyásolnak,
- ha sok bennem a vádaskodás és az önigazolás,
- ha alapvetően nem vagyok megelégedve önmagammal,
- ha túl sok félelem és bizonytalanság van bennem,

Gyógyulásra van szükségem,

- ha nem tudok kockáztatni fontos és értékes dolgokért,
- ha nehéz elfogadni Isten és mások szeretetét és bizalmát,
- ha nehéz nekem másokat szeretni,
- ha az emberi tekintetek annyira befolyásolnak, hogy nem tudom azt tenni, amit valójában szeretnék,

Segít, ha alapvető **beállítottságom** nem a sebre, hanem a számomra fontos **személyre, kapcsolatra irányul.**”

(P. Nemes Ödön SJ: A gyógyulás folyamata)

Imagyakorlat: (pusztán az idő nem gyógyít.)

- A) **szembenézek** sebeimmel, elmondom Jézusnak mi történt
- B) **kifejezem** érzéseimet Jézusnak
- C) a kereszten szenvedő Jézusra **tekintek**
- D) **elmondom** vele a megbocsátás szavait
- E) „**odahívom**” az illetőt a keresztt alá – kifejezem neki Jézus jelenlétében, hogy **megbocsátok**
- F) **megkérdőzöm** Jézust, kell-e nekem valamiért bocsánatot kérnem – megteszem, ha kell
- G) **megáldom**, és **elengedem** az illetőt.
- H) **Jézusnak adom** át fájdalmaimat, sebeimet, **kérve** a gyógyulást
- I) **értékeket keresek** a kapott sebben – a megtalált értékekért **hálát adok**.

_Levélírás (magam számára írom először):

- 1) Miért vagyok **hálás** a kapcsolatban? Milyen jókat kaptam tőle?
- 2) Milyen **sérelmeket** szenvedtem – ezek mit okoztak bennem?

A gyógyulás jelei:

- **szabad**nak élem meg magam a sértő személy jelenlétében,
- nem bonyolódok belső párbeszédbe, fantáziaképekbe a sértő személlyel,
- a kapott sebekre gondolva/emlékezve nincsenek erős érzéseim,
- ha találtam **értéke(ke)t** a kapott sebben, és ezekért hálát adva idővel a **hála érzése is** megjelenik.

Kiengesztelődés – engesztelés:

„Mert úgy tetszett az Atyának, hogy benne lakjon az egész teljesség, és hogy általa **engeszteljen ki** magával mindent, ami a földön és a mennyben van, azáltal, hogy **békességet szerzett** keresztjének vérével. Titeket is, akik egykor idegenek és ellenséges érületűek voltatok a gonosz tettek miatt, **megbékéltetett** most az ő emberi testében a halál által, hogy mint **szenteket**, szeplőtelenül és feddhetetlenül állítson önmaga elé.” (Kol 1,19-22)

„Isten **kiengesztelte** önmagával a világot” (2Kor 5, 19).
Nem mi! Minket kellett kiengesztelni, visszaemelni Istenhez. Az **engesztelés** nem azt jelenti, hogy Isten haragját próbálom kiengesztelni, amivel a többi ember megsértette, nem is azt, hogy kifizetek valamit az adósságból, mert a bűn nem valami külső tartozás, hanem az Istentől való elidegenedés: nem találjuk a gyönyörű harmóniát. Az engesztelés annyi, mint **Isten szemével nézni** a világot, és Krisztus szenvedéséhez társulva visszavezetni a világot Istenhez, aki begyógyíthatja annak sebeit. Az engesztelés nem világfájdalmas hozzáállás, hanem a harmónia előcsalogatása. A keresztény öröme és fájdalma mindig együtt jár, ha mélyen él, mert **tisztán lát.**”

(vö. Székely János)

Az Ige segítségével felismerem, hogy a bűnös elsősorban **magának árt** (ld. a bűn mint bumeráng), és **nem az áldozatnak**. „*Mérget isznak... kígyókat vesznek majd a kezükbe, és ha valami halálos mérget isznak, nem árt meg nekik, betegekre teszik kezüket és azok meggyógyulnak.*” (Mk 16,18). Isten védelme óriási: az egyetlen **helyes kontextus**ban, vagyis az örök élet távlatában szemlélve szükségszerűen minden az **Úr malmára hajtja** a vizet (s az Ő malma az enyém is!). Minden az Ő szolgálatában áll, ha akarja a teremtmény, ha nem. Ez a megváltottság! Minden a **javunkra** válik (vö. Róm 8,28). Minden jó, **abszolút jó** három biztos indokból: a Szentháromság Személyeiből kiindulva.

Az **Atya** jónak teremtette a világot és benne mindent. A **Fiú** az emberi visszaélések miatt megsérült teremtést jóvá tette a megváltás által. A **Szentlélek** pedig kiáradt az Isten szeretete a világ megszentelésének kegyelmi folyamatában, hogy a történelmet **üdvösségtörténétté** formálja. Ez a három Személy megfellebbezhetetlen Tekintély. Egyedül és kizárólag Miatta beszélhetünk **abszolút Jóról**, hiszen a vak is látja, hogy a dolgok önmagukban gyakran nem jók.

A kiengesztelődésben az Úr megadta, hogy *áldás* legyen az osztályrészünk: „*benedictus, bene-dicere*” – *jót és jónak mondani*: ez a mi *hivatásunk*! Ehhez ébrenlét és egyre tisztább látás szükséges.

Ha valaki nem akar Isten ítélete alá esni, nem lehet testvére bírója. (*szálka-gerenda a szemben*) Az ember ítélete ugyanis felszínes, az Atya ezzel ellentétben a bensőt *látja*. Nem ítélni és el nem ítélni pozitív értelemben azt jelenti, hogy *észrevesszük a jót másokban*, és nem gyötörjük töredékes ítéletünkkel és feltételezett mindentudásunkkal. Az ő együttérzésétől napról napra *megérintve* tudunk mi is együttérzők lenni mindenki iránt.

(Ferenc pápa: Misericordiae Vultus (Az Irgalmasság Arca) 14.)

Azért van **Krisztus** a másokban *számunkra* oly' gyakran **elrejtve**, mert nem hisszük, hogy jelen van. „*Nem volt sem szép, sem ékes.*” (Iz53, 2) Ez nem csak az ember-Jézusban elrejtőzött Istenre áll, hanem a **testvérben** elfátyolozott Krisztusra is!

Hálát adva a testvérért, elhagyhatjuk a győzelem és vereség síkját, ahol agresszióra agresszió a válasz. Aki hagyja, hogy Krisztus keresztje **kibékítse** saját árnyékszemélyiségével, a **benne rejlő ellenséggel**, az azt az ellenséget is tudja majd szeretni, akivel embertársában találkozik.

(RUPPERT, F. – GRÜN, A., *Krisztus a testvérben*)

A kibékülés része, hogy **szívből elfogadom** azt, aki vagyok, adottságaimmal – melyeken nem áll hatalmamban változtatni. Megbarátkozom az idővel mint ajándékkal – a napi 24 órával és tempójával. Észreveszem az adás kifejezést az adottság szóban?

A **SOK** nagyon megterhelő, ráadásul mindig **kevés** is. A **MINDEN** az egyetlen megoldás. Az ellenség szeretete nem még egy + púp a hátunkra: nem elég, hogy ellenségem van, még szeressem is?!..., hanem felszabadítás, miként a „*tartsd oda a másik arcodat és a menj el kétannyira...*” (Mt 5,39.41) felhívás is. Jézus ezzel alig használt **erőforrás**unkra mutat rá.

A kiengesztelődés folyamatában egyre inkább a **JELÉN**-ben élek – nem cipelem a múlt és a jövő terhét, hanem belátom, hogy egyedül az „itt és most” áll szabad rendelkezésemre – csak ez a pillanat (**szem-pillantás**) az, amikor felfedezhetem: az **Atya tekintete** nyugszik rajtam => ez szabadít meg más tekintetektől (emberi elvárásoktól, bénító/lehúzó kötelekektől). Így ismét **fölfedezzük** az **Atya irgalmas arcát**! (Ferenc pápa: Misericordiae Vultus (Az Irgalmasság Arca) 16.)

És nem épp ez az örök élet? **Visio beatifica** (lat. 'boldogító látás') => **istenlátás – színe-látás.**

Péter és János a vallási vezetők tanácsa előtt: „*Mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk!*” (ApCsel 4,20)

Jézus is arról beszél, amit látott. (vö. Jn 3,11)

Én mit/kit látok? Hogy ellenséges a főtanács? Hogy az életemmel játszom? Hogy ezek az „elvetemültek” nem akarnak megtérni és félreértenek engem?

Látom-e a **színét**? Vagy csak a **fonákját**?

Jó példa a **szemléletváltásra** a **3 mély vágy**, melyeket „bűngyökerek”-nek is hívnak, pedig eredendően Istentől belénk oltott – **JÓ** – ajándékok:

Vágy =>	Erény =>	Evangeliumi tanács =>	Gyümölcs =>	Cél = örök élet
Bírvágy	remény	szegénység	odaadás	Végtelen gazdagság
Becsvágy	szeretet	tisztaság	imádás	Teljes meg- dicsőülés
Hatalom- vágy	hit	Engedel- messég	szolgálat	Szeretetben uralkodás

Betlehem Lelkigyakorlatos Ház

Bükkszentkereszt, Napsugár u. 21.

**Egri Főegyházmegye, tulajdonos
Szent Ferenc Kisnővérei (TORG), működtetők**

Weboldal: <http://betlehemlgyh.blogspot.hu>

Email cím: betlehemlgyh@gmail.com
Telefon: 30/6768790

A 2015. május 26-án megáldott új lelkipyakorlatos ház Magyarország *második legmagasabban fekvő* és egyik legszebb, legtisztább levegőjű településén, kb. *610 méter* tengerszint feletti magasságban helyezkedik el. A családias méretű házban kétágyas – zuhanyzóval ellátott – szobákban *14 fő* fér el kényelmesen, a fotelágyak igénybevételel még *további 8 fő*.

Megközelítés: autóbusszal *Miskolc* felől, a Búza térről (a 9-es kocsis állásról); személygépkocsival Miskolcra Lillafüreden vagy *Egerből* Felsőtárkányon át.

Amit kínálunk:

- „hegyi kilátások”
- Isten beszédes csendje
- a Teremtő sokatmondó hallgatása a teremtésben (természetközelség)
- *Lelki-gyakorlatok* = tér Isten Lelkének, aki feltárja az igazságot, és *gyakoroltatja* is azt, hogy Isten Igéjének befogadásával gyógyítsa kapcsolatrendszerünket, és rendezze életünket.
- elköteleződés mélyítése hivatásunkban, küldetésünkben.

Assisi Szent Ferenc egészen közelről kívánta szemlélni Isten megtestesülésének titkát, ezért 1223-ban az itáliai Greccio-ban megrendezte a világ első élő „Betlehem”-ét.

„**Betlehem**” a „Kenyér Háza”. Mi is szemléljük az emberben és a kenyér színében megjelenő Istent. Imádkozunk, hogy az Élet Kenyere éltesse e ház minden vendégét.

Czopf Éva Klára

Czopf Éva Klára (TORG) koordinátor